

nizem je torej, v katerem so sedaj Bismareku sipali kadilo. Nihče ne more tajiti, da je bila Avstrija Bismareku samo na straži — za Nemčijo in vendar je on bog nemških nacionalcev, najbolj še teh, ki živé po naših mestih in trgih!

Cerkvene zadeve.

Jurij Matjašič, stolni prošt lavant. škofije.

(Konec.)

Knezoškof Slomšek so plemenito srce Matjašičevo hitro spoznali in so jih leta 1861 postavili za dekana v Jarenini in pa izvolili so jih za svojega svetovalca. Pa tudi knezoškof Stepišnik so Matjašiča po vrednosti cenili, in so jim izročili l. 1866. stolno farno Mariborsko v njihovo skrb. Kako radi so njih poštene Jareninčani imeli, to so pokazali posebno po njihovem odhodu v Maribor s tem, da so jim polje še enkrat na novi fari iz lastnega nagiba zastonj izorali, ker so imeli Matjašič le malo vozne živine. Pa tudi pri pogrebu smo jih videli, poštene Jareninčane; med vsemi se je odlikoval častiti stavec, katerega spomin ne bode zginil, dokler se bo iz visokih lin glasil mogočen zvon Jareninski, ki ga je plačal on sam z darežljivo roko svojo.

Tukaj v Mariboru je tudi pisatelj teh vrst kot stolni kaplan k Matjašičevi gostoljubni mizi prisedel. Ne bom Vas pozabil, častiti starešina Matjašič, kako dobri ste nam bili svojim duhovskim pomočnikom, in pa koliko potrpežljivosti ste z nami imeli. Enkrat sem bil pri večerji ves čemeran, ker me je hud nahod nadlegoval, in pa od dela sem bil silno utrujen. Zato sem se hitro po večerji v gorko posteljo skrtil. Ko sem se ravno zamislil, kako da si bom zdaj, ako je božja volja, sladko počival, pa je na vrata potrkalo. Rekel sem: »Naj pa bo v imenu božjem, spoved bo!« Ko pa vrata odprem, stali so pred menoj stolni župnik Matjašič; v levi roki so imeli svečo, v desni pa steklenico najboljše Jareninske starine, in rekli so mi: »To izpijte, pa bo vse dobro!« — Pokorščine od mladih nog vaju, nisem se nič ustavljal, in drugo jutro, ko se je solnce v mojo sobo prismejalo, smejal sem se že tudi jaz, pa tudi dobrotljivi Matjašič so se zadovoljno smehljali, ker so me tako naglo ozdravili. Leta 1881. so postali Matjašič stolni dekan, to je, dobili so škofovsko visoko mitro in zakrivljeno pastirsko palico; leta 1884. pa so dosegli za mil. knezoškofom največjo čast, postali so stolni prošt ali starešina vseh duhovnikov lavantinskih. — Bolni prav za prav Matjašič svoje žive dni niso bili in tudi zdaj ni bilo druge bolezní v njih, tlačila jih je pa visoka starost in v svojem 85. letu so dne 12. maja tekočega leta mirno v Gospodu zaspali.

„Oh naglo vse mine,
Ves trud bolečine,
Utrujen se vleže
Na oder trpin.“

Zvonovi zvonite,
Domu njih spremite!
Gre z dela in teže
Adamov zdaj sin“.

Ko sem poročal o častiti osemdesetletnici Matjašičevi, ki so jo dne 22. aprila 1887. v krogu svojih najboljših prijateljev obhajali, sem pisal: »Kdor Matjašičevo preblogo srce pozna, razume, zakaj da jih je božja previdnost klicala na tako važna mesta. O tem pa ne rečem ne besede več, ker nočem zaliti skromnosti ljubljenega gospoda«. Zdaj pa, po njihovi smrti, naj mi bo dovoljeno, da vsaj nekoliko o tem povem, česar mi niso prikriti zamogli. Ukanjeni ali goljufani so bili po raznih zvijačah za blizo 5000 gld., kakor so mi enkrat pa brez vse jeze, na drobno razložili. Sami so bili odkritosrčni in mož beseda, in skoraj si niso mogli drugih ljudij

drugačnjih misliti, kakor poštenih. Za stolno cerkev Mariborsko so dali Matjašič vlti na svoje stroške nov zvon; za to, da se je popravila križeva pot na goro Kalvarijo pri Mariboru, vložili so prav obilno svoto, ker je bilo treba za vsem blizo 1000 gld. steti; za gimnazijske dijake so skrbeli do svoje smrti in smem reči, da so potrošili za nje vsako leto 100 gld.; na zadnje so še izročili kratko pred smrtjo skoraj vse svoje premoženje v podporo dijaškega semenišča, katero ravno zdaj prezidavajo in razširjajo. Bog, ki nikomur dolžen ne ostane, naj Vam plati, kar ste med nami dobrega storili, ki Vas diči na veke častito ime lavantinskih duhovnikov starešine in velikega dobrotnika naše šolske mladine!

Naš spretni pesnik, Božidar Flegerič, kedaj njih učencec, zložil jim je za grobni spominek to-le pesnico:

Majnik cvetoci, zakaj prinesel si novo nam žalost,
Saj je imamo tako zmerom Slovenci dovolj?
Žalosten svet je pri nas, kjer krijejo solnce oblaki,
Motno sedaj je nebo, kakor da toči solze.
Točimo tudi jih mi! Zakaj jih ne bi točili?

Grozno nam svojo oblast spet je pokazala smrt,
Ki jo kaže navadno nam ubogim Slovincem,
Pobirajoč nam možé v temni zapira jih grob:
Vzela sedaj nam tudi možá iz naše je srede.

Teško pogrešamo ga; vzoren je bil odličnjak:
Malone šestdeset let obdelujoč vinograd Gospodov,
Mnogo otel je ljudij, spravil na pravo jih pot.
Malone dvadeset let med tem bil učitelj mladini,
Skrben učitelj je bil, blag je na njega spomin.

Dolgo ostal bo spomin med hvaležnimi njemu učenci,
Ki jih velik je še broj delavnih rodu v korist.
Bil je duhovščini čast in dika je bil narodnjaštva,
Z roko podporno povsod vedno pomagal je rad.

Dolgega žitja mu tek odtel je vendar prebrzo;
Delaven človek nikdar živel predolgo še ni.
Dično njegovo ime! Ne bo ga pozabil Slovenec,
Dolgo njegov bo sijaj naši mladini v izgled,
In s tem izgledom spomin na njega naj rase in rase,
Dokler njegovih kostij ne razkadi se pepel.

Častit ostani spomin prebлагаega stolnega prošta,
vlč. g. Jurija Matjašiča! Dr. Jožef Pajek.

Mili darovi za družbo vednega česčenja:

iz župnij: Sv. Florijan na Boču 4 fl. 13 kr., Vuzenice 2 fl., Kozje 6 fl. 80 kr., Planina 5 fl. 20 kr., Pilstanj 25 fl., Sv. Peter pri Sv. Gorah 10 fl., Podčetrtek 5 fl., Sv. Tomaž pri Veliki nedelji 50 fl., Sv. Martin v Rožni dolini 14 fl., Polensčak 15 fl. 15 kr., Sv. Peter v Savinjski dolini 19 fl., Rogatec 11 fl., Fram 3 fl. 51 kr.

Gospodarske stvari.

Kanadska reneta.

Jabelko tega imena je veliko, in nekoliko plošnate oblike; močna rebra vlečejo se mu od muhe proti peclju. Trebuh je skoro vselej nekoliko pod sredino in to stori, da je jabelko proti peclju zelo široko, a proti muhi vspičeno. Muha mu je velika in odprta, nje listki so dolgi, pa ozki, zeleni in volnati; spice teh listkov so nekoliko nazaj zavite. Jama, v kateri se nahaja muha, je srednje široka, liki skledé. Rebra počenjajo navadno že v tej jami, ter se razprostirajo, kakor omenjeno že zgoraj, čez celo jabelko.

Peclj je navadno kratek in debel, rjav ter ne moli iz jame, v kateri se nahaja; ta jama je precej globoka, ob kraju široka in z rjo v podobi zvezde obdana. Koža jabelka je po tem, ali je več ali manj rijasto, ostrá, hrápava, mnogokrat mehka; z drevesa je zelena, pozneje pa svetlo zelena, v suhih letinah tudi zlato rmena; solčna stran sadu je mnogokrat nekoliko rjavordečkasta, plamenkasta.